

**Ministerstvo vnitra
poštovní přihrádka 21/KM
170 34 P r a h a 7**

Č.j.: MV-77808-2/KM-2011

Praha 25. července 2011
Počet listů: 11

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný odvolací orgán podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů

rozhodlo

ve věci odvolání podaného Tomášem Pecinou, bytem Praha 2, Slezská 56 ze dne 25. 4. 2011 proti rozhodnutí povinného subjektu - Policie ČR Policejního prezidia ČR, Kriminalistického ústavu Praha, vydanému dne 16. 6. 2011 pod č.j. KUP-5504-2/ČJ-2011-009KKR, kterým byla částečně odmítnuta žádost odvolatele o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), z 11. 4. 2011

takto:

Podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů se odvolání zamítá a rozhodnutí povinného subjektu ze dne 16. 6. 2011 se potvrzuje.

Odůvodnění

Dne 7. 7. 2011 obdrželo Ministerstvo vnitra odvolání Tomáše Peciny, bytem Slezská 56, Praha 2 ze dne 17. 6. 2011 proti rozhodnutí povinného subjektu - Policie ČR Policejního prezidia ČR, Kriminalistického ústavu Praha (dále jen „povinný subjekt“) o částečném odmítnutí žádosti odvolatele o informace, a to ve smyslu § 15 a § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Odvolatel podal k povinnému subjektu žádost o poskytnutí informace ze dne 11. 4. 2011, ve které požádal „o zaslání textu všech interních předpisů vydaných k aplikaci ustanovení § 65 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, zejména těch vážících se k otázce, jak mají příslušníci Policie ČR využívat své diskreční pravomoci založené ustanovením § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 5 tohoto zákona a na základě čeho mají při tomto rozhodování postupovat.“.

Povinný subjekt žádost vyřídil přípisem ze dne 14. 4. 2011 pod č.j. PPR-7830-1/ČJ-2011-99KI, v němž odvolateli sdělil, že danou oblast upravuje několik interních předpisů; ty které lze poskytnout veřejnosti, byly odvolateli zaslány a ohledně dalších mu bylo sděleno, že by došlo jejich zveřejněním k ohrožení plnění základních úkolů Policie ČR a že obsahují citlivé informace taktického a obdobného služebního charakteru. Povinný subjekt, mimo shora uvedeného sdělení ze dne 14. 4. 2011, žádosti částečně vyhověl a zaslal odvolateli závazný pokyn policejního prezidenta č. 215/2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů). V průběhu správního řízení povinný subjekt ještě dne 10. 5. 2011 (tj. po podání odvolání do rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace z 20. 4. 2011) poskytl odvolateli i závazný pokyn policejního prezidenta č. 30/2009, o plnění úkolů v trestním řízení, ve znění pozdějších předpisů (nahrazující závazný pokyn policejního prezidenta č. 130/2001, který v odvolání odvolatel požadoval).

Odvolatel podal dne 14. 4. 2011 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., neboť žádosti o informace bylo vyhověno pouze zčásti a nebylo vydáno rozhodnutí o jejím částečném odmítnutí. Odvolatel ve stížnosti poukázal na to, že podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti. To se v daném případě nestalo, přičemž uváděný důvod odepření informací není v souladu se zákonem, protože jej nelze podřadit žádnému z důvodů vypočtených v § 11 zákona č. 106/1999 Sb. Dále ve stížnosti uvedl, že mu není jasné, jak by zveřejnění

požadovaných informací mohlo ohrozit plnění základních úkolů Policie ČR, když způsob nakládání s citlivými osobními údaji tohoto druhu musí být v souladu s konstantními závěry judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela transparentní. Odvolatel ve stížnosti požádal v případě, že věc nebude vyřešena cestou autoremedury dle § 16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., aby odvolací orgán povinnému subjektu přikázal ve lhůtě 15 dnů žádost o informace vyřídit.

Povinný subjekt na základě shora uvedené stížnosti vydal dne 20. 4. 2011 rozhodnutí, kterým částečně odmítl podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., poskytnutí požadovaných informací, protože se jedná o interní akty řízení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a.) zákona č. 106/1999 Sb. Závazný pokyn policejního prezidenta č. 100/2001, ke kriminalistickotechnické činnosti Policie České republiky, č. 30/2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000, C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek a rozkaz policejního prezidenta č. 67/2009, o identifikačních úkonech a provozování zkušebního provozu informačního systému FODAGEN, jsou výlučně interní akty řízení povinného subjektu, upravují způsob provádění činnosti a úkonů výlučně ve vztahu k subjektům uvnitř Policie ČR; jedná se o organizační a metodické akty, které nijak neurčují či neovlivňují činnost dalších subjektů. Zveřejnění nebo poskytnutí znění by mohlo způsobit maření nebo narušování metod a zásad činnosti policie zejména při práci na místě činu, dále při předcházení trestné činnosti a identifikaci pachatelů trestných činů a mohlo by dojít k ohrožení plnění úkolů Policie ČR na tomto úseku. Povinný subjekt uvedl, že podle § 11 odst. 1 písm. a.) zákona č. 106/1999 Sb. může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k interním pokynům povinného subjektu a po zvážení výše uvedených okolností Policie ČR požadované interní akty řízení nemůže odvolateli poskytnout.

Proti tomuto rozhodnutí podal odvolatel včas odvolání z 25. 4. 2011, v němž namítl, že podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k interním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Jedná se podle odvolatele o diskreční pravomoc povinného subjektu, je třeba při aplikaci tohoto ustanovení v každém jednotlivém případě zkoumat, zda omezení přístupu k informacím může obstát ve světle toho, že právo na informace je právem základním (čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), zejména zda omezení není projevem svévole povinného subjektu a zda na tom, aby požadované informace byly žadateli odepřeny, existuje aprobovatelný a legitimní zájem; odvolatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008 pod č.j. 4 As 20/2007-64.

Dále odkazuje odvolatel v souvislosti s § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 5 zákona o Policii ČR na výklad Evropského soudu pro lidská práva s tím, že tento druh zpracování osobních údajů představuje značně intenzivní zásah do soukromí dotčených osob a nelze tak interní předpisy upravující aplikaci správního uvážení v těchto situacích pokládat za předpisy bez vnější působnosti, které by bylo možno žadatelům podle zákona č. 106/1999 Sb., odepřít. Naopak se jedná o pokyny s bezprostředním a relevantním dopadem do právní sféry fyzických osob a jako takové je nelze odpírat s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Podle odvolatele je „jako spekulativní a v realitě nezakotvené“ třeba odmítnout úvahy povinného subjektu, že poskytnutí požadovaných předpisů by mohlo způsobit maření nebo narušování metod činnosti policie. Také je pouhou spekulací, že budou-li s aspekty vztahujícími se k naplňování Národní databáze DNA vzhledem k osobním údajům, jež jsou v ní evidovány, obeznámeni pachatelé trestné činnosti, umožní jim to vyhnout se dopadení; tyto údaje jsou oprávněným předmětem veřejného zájmu. Odvolatel v námitkách v odvolání dovozuje, že s ohledem na korupční jednání v České republice existuje riziko, že údaje z Národní databáze DNA budou poskytnuty těm, kteří je k trestné činnosti využijí.

Ve svých námitkách odvolatel také uvádí, že povinný subjekt uvedl neúplný seznam interních předpisů, neboť v něm chybí metodické doporučení k úkonům trestního řízení podle § 114 a § 158 odst. 3 trestního řádu, identifikačním úkonům k prokázání totožnosti a služebním úkonům k získání osobních údajů umožňujících budoucí identifikaci podle příslušných ustanovení zákona o Policii ČR, dále metodické stanovisko odboru bezpečnostní politiky MV k využívání oprávnění týkajícího se provádění identifikačních úkonů, které vyplývají ze zákona č. 321/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002, k naplňování, provozování a využívání Národní databáze DNA, rozkaz policejního prezidenta č. 52/2004, kterým se omezuje přijímání dožádání o genetických zkoumání znaleckými pracovišti Policie ČR, závazný pokyn policejního prezidenta č. 130/2001, kterým se upravuje postup Policie ČR při plnění úkolů v trestním řízení.

Odvolatel navrhuje, aby nadřízený orgán napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc povinnému subjektu k novému projednání.

Odvolací orgán po posouzení dospěl k závěru, že shora uvedené odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu je nedostatečné. Nelze z něj dovodit, že by se výsledky

rozkazu a závazného pokynu policejního prezidenta navenek ve vztahu k třetím osobám neprojevíly a označené interní pokyny tak směřují výlučně dovnitř povinného subjektu. Uvedené správní uvážení, které je rozhodné pro posouzení věci, je velmi obecné a strohé. Nevystihuje bezesbýtku důvody, proč uvedené interní normativní akty nelze žadateli vydat. Navíc se povinný subjekt v rozhodnutí nevypořádal s dalšími interními akty řízení, které se týkají oblasti požadovaných informací a byly zjištěny až po podání odvolání odvolatelem. Povinný subjekt až ve svém průvodním dopise při postoupení odvolání odvolacímu orgánu upřesňuje závazné pokyny policejního prezidenta a další normativní akty Policie ČR. Závěrem se v tomto přípisu ještě odkazuje na ustanovení § 11 odst. 6) zákona č. 106/1999 Sb., s tím, že vydáním požadovaných informací by jistě byla ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení, které musí předcházet trestné činnosti, tuto vyhledávat, odhalovat a trestné činy stíhat.

Odvolací orgán proto podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí zrušil a věc se vrátil k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

Povinný subjekt se opět zabýval žádostí odvolatele o informace ze dne 11. 4. 2011 a vydal dne 16. 6. 2011 nové rozhodnutí o částečném odmítnutí v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. za použití § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt v rozhodnutí přesně popsal o jaké konkrétní interní akty řízení se jedná, co upravují a vymezil důvody jejich neposkytnutí. Konstatoval, že se jedná o výlučně vnitřní předpisy, které mohou ovlivnit pouze subjekty na něž se z hlediska služební podřízenosti a disciplinární odpovědnosti vztahují, konkretizují jejich pracovní postupy a úkoly vyplývající z působnosti Policie ČR. Uvedl dále, že zveřejněním závazného pokynu policejního prezidenta č. 100/2001 by mohlo dojít k ohrožení nebo zmaření plnění úkolů Policie ČR a schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestní činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Pokud budou pachateli známy některé technické postupy Policie ČR při zajišťování stop, může být ohroženo objasnění konkrétního trestného činu, neboť takový pachatel bude schopen se na spáchání takového činu mnohem lépe připravit.

Proti tomuto rozhodnutí podal odvolatel včas odvolání ze dne 17. 6. 2011, v němž podává tytéž námítky jako v předchozím odvolání ze dne 25. 4. 2011. Namítá, že povinný subjekt zcela povšechně tvrdí, že příslušné předpisy nemohou ovlivnit jiné subjekty než útvary Policie ČR; toto tvrzení odmítá jako příliš obecné a nepřezkoumatelné, neboť je-li předmětem úpravy příslušných předpisů nakládání s osobními údaji, je již ze samotné této

skutečnosti zřejmé, že požadované informace mají dopad do právní sféry těch fyzických osob, jejichž osobní údaje jsou zpracovávány, a nejedná se tedy pouze o interní pokyn bez působnosti navenek. Při aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda omezení přístupu k informacím může obstát ve světle toho, že právo na informace je právem základním (čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), zejména zda omezení není projevem svévole povinného subjektu. Odkazuje opět na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008 č.j. 4 As 20/2007-64. Uvádí, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem a navrhuje, aby nadřízený orgán napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc povinnému subjektu k novému projednání a rozhodnutí.

Odvolací orgán se důkladně zabýval námitkami odvolatele i celým spisovým materiálem.

Obsah žádosti o informace podané odvolatelem dne 11. 4. 2011 se týká následujících interních předpisů vydaných k provedení ustanovení § 65 zákona o Policii ČR:

- závazného pokynu policejního prezidenta č. 100/2001, ke kriminalistickotechnické činnosti Policie ČR, ve znění závazného pokynu policejního prezidenta č. 84/2004 a č.20/2007
- závazného pokynu policejního prezidenta č. 88/2002 k naplňování, provozování a využívání Národní databáze DNA
- závazného pokynu policejního prezidenta č. 30/2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000. C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek
- závazného pokynu policejního prezidenta č. 30/2009, o plnění úkolů v trestním řízení (nahradil závazný pokyn policejního prezidenta č. 130/2001), ve znění závazného pokynu policejního prezidenta č. 130/2010 a č. 150/2009
- rozkazu policejního prezidenta č. 52/2004, kterým se omezuje přijímání dožádání o genetická zkoumání znaleckými pracovišti Policie ČR
- rozkazu policejního prezidenta č. 67/2009, o identifikačních úkonech a provozování zkušebního provozu informačního systému FODAGEN, ve znění rozkazu policejního prezidenta č.171/2009, č. 164/2010 a č.170/2010.

Závazný pokyn policejního prezidenta č. 30/2009, o plnění úkolů v trestním řízení, ve znění pozdějších předpisů (nahrazující závazný pokyn policejního prezidenta č. 130/2001, který v odvolání odvolatel požadoval), odvolateli, jak uvádí odvolací orgán shora, povinný subjekt poskytl.

V případě ostatních interních předpisů vyslovil povinný subjekt, že jsou to výlučně interní akty řízení povinného subjektu, upravují způsob provádění činnosti a úkonů toliko ve vztahu k subjektům uvnitř Policie ČR.

Odvolatel znovu uvádí, že Česká republika je známa jako země s obecně nejvyšším stupněm korupce v policii, nejen v evropském ale i celosvětovém měřítku, skandály týkající se úniku dat z policejních databází a spisů jsou v médiích traktovány denně. Podle něj tedy ani ve vztahu ke zneužití databází DNA v tomto smyslu nejde jen o hypotetické riziko nebo spekulaci. Odvolací orgán však tuto úvahu ze strany odvolatele za spekulaci považuje, neboť vychází pouze z vágně zobecnovaného tvrzení o korupčním prostředí v České republice. Zejména ve vztahu k Národní databázi DNA jde podle názoru odvolacího orgánu o neopodstatněné úvahy, v této oblasti má Policie ČR zcela jasně nastavené nezávislé kontrolní systémy a technické mechanismy zabraňující zneužití osobních údajů tam uchovávaných. V této souvislosti považuje odvolací orgán za nutné také uvést, že Národní databáze DNA byla v nedávné době podrobena rozsáhlé kontrole ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů, který žádné netransparentní ani neoprávněné nakládání s osobními údaji neshledal.

Obecně odvolací orgán k dané problematice uvádí, že pojem „vnitřní pokyn“ se u každého povinného subjektu označuje jiným výrazem, u Policie ČR se jedná o interní akty řízení, kterými se v souladu s legislativními pravidly (viz závazný pokyn policejního prezidenta č. 222/2008) rozumí závazný pokyn policejního prezidenta, rozkaz policejního prezidenta, pokyn vedoucího pracovníka a rozkaz vedoucího pracovníka. Do této kategorie tak nespádají metodická doporučení či stanoviska, neboť nejsou závazná a mají pouze doporučující charakter a jejich dodržování není nadřízenými útvarů či nadřízenými pracovníky vynucováno. Zpravidla obsahují pouze právní názor nebo analýzu určitého problému a jedná se o akty metodického usměrňování, nikoliv řízení.

Odvolací orgán je toho názoru, že u pojmu interní předpisy použitého v § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., je nutné rozlišovat, zda takovéto pokyny na základě právních předpisů upravují postupy a činnosti povinného subjektu dotýkající se práv a právem chráněných zájmů či povinností třetích osob, tedy které určitým způsobem upravují jednání s veřejností a nepřímo tak ovlivňují uplatňování práv a povinností fyzických a právnických osob, či tento aspekt zcela postrádají.

Vnitřní pokyny nelze jednoznačně, bez dalšího, vyloučit z poskytování informací, ale je nutné zvážit jejich obsah ve shora uvedeném smyslu a ve vztahu k němu také posoudit,

zda je možné poskytnutí informace o nich omezit podle citovaného ustanovení, které dává možnost povinnému subjektu uvážit, jestli poskytne požadované písemnosti či nikoli. Je nutné posoudit, zda tyto požadované právní akty mohou ovlivnit subjekty stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti. Týkají-li se interní pokyny výkonu veřejné správy, tedy činnosti povinného subjektu, jakožto orgánu veřejné moci navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy v návaznosti na jednotlivá ustanovení určitého zákona, nelze je považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně dotýkají.

Povinný subjekt provedl správní uvážení v uvedeném smyslu a řádně je zdůvodnil, a to u každého normativního aktu, který podrobně popsal. Z odůvodnění je tak jednoznačně zřejmé, proč k omezení práva přístupu k informacím přistoupil a že měl legitimní důvody, které vedly v konkrétních souvislostech k oprávněnému omezení práva na informace.

Odvolací orgán s ohledem na shora uvedené skutečnosti vztahující se k předmětu žádosti o informace odvolatele ze dne 11. 4. 2011 má, shodně s povinným subjektem, za to, že u shora uvedených interních aktů řízení se jedná o výlučně interní pokyny nijak nezavazující vnější subjekty ani nezasahující do práv jednotlivých fyzických osob. Předmětné interní pokyny vycházejí přímo ze zákonných ustanovení příslušných právních předpisů a pouze upřesňují postup složek povinného subjektu, jakým dané ustanovení zákona naplnit. Právě i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 AS 20/2007-6 na které sám odvolatel poukazuje, vyplývá, že „vnitřní předpis ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti a nadřízenosti k vydavateli aktu.

Vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic apod.) nadřízeným orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. Tato oprávnění a povinnosti vyplývají z právní normy, jež stanoví vztah nadřízenosti a podřízenosti; interní instrukce proto jen konkretizují úkoly a povinnosti podřízených složek a pracovníků.

Není vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů vyplývajících z působnosti úřadu jako provedení předpisů úřadů vyššího; mohou v nich být zakotveny interní toky informací a konkrétní instrukce. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jsou jimi vázáni (akty řízení).“

Předmětné interní akty řízení dle právního názoru odvolacího orgánu uvedené podmínky naplňují, zavazují pouze subjekty v rámci organizační struktury Policie ČR. Tyto

interní pokyny se netýkají výkonu veřejné správy navenek a nemohou ovlivnit jiné subjekty, než ty, které jim z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají.

Odvolatel také namítá, že „není asi přiléhavé“ použití § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. a uvádí, že svou žádost směřoval k otázce zpracování osobních údajů na základě zmocnění založeného § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 5 téhož ustanovení zákona o Policii ČR, což v žádném případě nejsou informace, které by vznikly činností orgánů činných v trestním řízení při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu.

Povinný subjekt aplikoval uvedené ustanovení, když odmítl poskytnout žadateli závazný pokyn policejního prezidenta č. 100/2001, kterým je upravena kriminalistickotechnická činnost Policie České republiky. Odvolací orgán v této souvislosti konstatuje, že povinným subjektem ve vztahu k vyřízení předmětné žádosti je Policie ČR jako celek. Kriminalistický ústav Praha je, jak již uvedeno, útvarem policie, který žádost o informace vyřizoval v rámci své věcné působnosti. Požadovaný pokyn upravuje konkrétní technické postupy policie při objasňování trestné činnosti, tedy činností orgánů činných v trestním řízení. Poskytnutí citovaného interního aktu řízení, tedy v podstatě jeho zveřejnění, by mohlo být, v důsledku poznání technických postupů policie, zneužito potencionálními pachateli trestné činnosti.

Odvolací orgán je proto shodně s povinným subjektem toho názoru, že poskytnutí požadované informace tj. uvedeného závazného pokynu by mohlo způsobit maření nebo narušování metod a zásad činnosti Policie ČR, při předcházení trestné činnosti a při identifikaci pachatelů trestných činů. Aplikaci § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. jako důvod pro odmítnutí poskytnutí této informace považuje tedy za správnou, když podle tohoto ustanovení se neposkytne informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení.....“pokud by se tím ohrozila.....schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy....“.

Při odmítnutí či částečném odmítnutí poskytnutí informace neodporuje právním předpisům ani aplikace vícero ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. (§ 11), není to na přítěž odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu. Musí to však být důvody, pro které po právu nebyly požadované informace poskytnuty a existence těchto zákonných důvodů musí být podložena skutečnostmi a úvahami pojatými do odůvodnění rozhodnutí. Tomu tak v napadeném rozhodnutí je.

K námitce nepříslušnosti Policie ČR, Policejního prezidia ČR, Kriminalistického ústavu Praha jako povinného subjektu k vydání rozhodnutí ze dne 16. 6. 2011 odvolací orgán uvádí, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je povinným subjektem Policie ČR, v rámci které mají jednotlivé útvary přesně vymezenou věcnou působnost. Povinný subjekt si v rámci své organizační struktury interním aktem stanovil, který útvar tu kterou žádost o informace vyřídí, tj. k vyřizování žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. je příslušný ten útvar Policie ČR, do jehož věcné působnosti daná informace spadá. V tomto případě to je Kriminalistický ústav Praha.

Odvolací orgán s ohledem na shora uvedené skutečnosti považuje rozhodnutí prvostupňového orgánu za dostatečně odůvodněné, přezkoumatelné a proto rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Ing. Jan Souček
ředitel kanceláře ministra vnitra

Za správnost vyhotovení: Mgr. Karin Drncová
oddělení podání osob a poradní komise ministra
kancelář ministra vnitra

ROZDĚLOVNÍK:

**Vážený pan
Tomáš Pecina
Slezská 56
120 00 Praha 2
datová schránka: whehjsc**

**Policie ČR
Policejní prezidium ČR
Kriminalistický ústav Praha
K č.j. KUP-5504-4/ČJ-2011-008KKR**